

Viharos idő

Kivettem a tejet, majd becsuktam a hűtőajtót. Megfordultam, és óvatosan kisiettem a konyhából.

Zoknis lépteim halkan dobbantak a lépcső fokain, ahogy felóvakodtam az emeletre. Mikor végre felértem, vettem egy mély levegőt, és villámgyorsan átfutottam a túloldalra.

Mielőtt belöktem volna magam után a szobám ajtaját, megcsapott egy pillanatra a hang.

A szüleim hangja.

A kilincs a helyére kattant. Megkönnyebbülten felsóhajtottam, mert a kiáltás már csak fojtottan szűrődött be az ajtó részén.

– Itt vagyok, Emma!

Nem válaszolt.

Az ablakomhoz léptem, és lerogytam a csomózott szőnyegre. Felhúztam a térdem, majd óvatosan beleittam a tejbe.

– Ez már nem jó! – húztam el a szám, és Emma felé néztem, de ő még mindig csöndben volt. – Te sem kérsz, ugye?

Miután úgy láttam, hogy nem, hátravettem magam a szőnyegen. Kibámultam az ablakon, a sötét felhőkre.

– Szerinted esni fog? – Az oldalamba fordultam, hogy lássam Emmát. – Amikor apuék veszekednek, mindig rossz idő van...

Emlékeztem, mikor süttött utoljára a nap. Akkor még csak hárman voltunk, apa, anya és én. Kirándultunk a hegyekben, és csodásan éreztük magunkat.

A másnapra is emlékeztem. Mikor lementem reggelizni, egy szemüveges, komor bácsi ült a nappalinkban. Valamit írt, miközben anya az ajtó mögött sírt, apu pedig dühöngött.

Hamar elfelejtettem volna az egészet, ha nem vált volna minden olyan furcsává ezután. Először a kocsink tűnt el, majd anya ékszerei, aztán az én babáim. Apu egyre többet volt itthon, és folyton veszekedtek anyával.

Ekkor jelent meg Emma.

Magamhoz öleltem a térdemet, és néztem, ahogy ül az ágyon. Egy ordítás szűrődött be az ajtón, mire becsuktam a szemem. Még mindig nem tudtam elhinni, hogy apu, az én kedves apum ilyen hangon beszél anyához.

– Bárcsak kibékülnének – kívántam halkán. Újra felpillantottam Emmára, aki most furcsa arcot vágott. – Mi az?

Felültem, de nem nézett rám.

– Szerintem ki fognak – mondtam, és megpróbáltam eltökélten nézni rá, de láttam Emmán, hogy nem vesz komolyan. – Akkor is!

Összerezentem, mikor kinyílt az ajtó, majd anya hangját hallottam meg a szobámban.

– Patrícia, pakolj össze!

– Miért? – fordultam hátra. – Megyünk valahova?

– Igen, Lizi nénihez.

Örömmel ugrottam fel. Apu mondott valamit anyának, amit nem értettem. Anya megpördült, és miközben bevágta az ajtót, ezt kiáltotta:

– Legalább az ő életét ne tedd tönkre!

Bután álltam az üres szobában. Aztán Emmához fordultam.

– Ugye nem rólam beszéltek?

Emma megint úgy nézett ki, mint aki sokat tud, mégsem felelt nekem.

Beletörődve levettem a táskámat a polcra, és beledobtam a pizsamámat meg pár ruhát. Próbáltam a világosakat rakni, mert Lizi néni utálta, ha sötétet hordtam. Mindig azt mondta, hogy túl fiatal vagyok még a szomorúsághoz.

– Szerintem Lizi néni nem érti, hogy a szomorúságot nem mi választjuk, hanem ő választ minket – mondtam hangosan, hogy Emma is hallja. Aztán, mivel nem akartam, hogy azt higgye, a

néni undok, hozzátettem: – De azért szeretem őt. Finom palacsintát tud sütni. Majd biztos csinál nekünk, ha kérjük.

Utoljára még a szőnyegre néztem. Szerencsére, mert így eszembe jutott, hogy a félig megivott tejet a földön hagytam. Gyorsan felvettem.

Lassan nyitottam ki az ajtót, aztán hosszan kifújtam a levegőt, mert a folyosón csend fogadott. Kiléptem a szobámból, és hátraszóltam Emmának, hogy jöjjön. Reméltem, hogy anya nem lesz mérges, amiért ő is velünk megy.

Lesétáltam a lépcsőn. Most már nem kellett lopakodnom, apuék nem veszekedtek.

Olyan jó volt a csönd.

Mosolyogva léptem be a konyhába, de az örömöm azonnal elillant, amikor a nyitott ajtón keresztül megláttam az eget. Teljesen fekete volt, és a távolban villámlott is.

Lehet, mégsem a jó fajta csönd van?

– Anya? – kérdeztem, de nem volt sehol. Hátranéztem Emmára, aki a legalsó lépcsőfokon állt, és a kezdődő vihart bámulta. – Emma, szerinted hol lehetnek?

– Mi a baj, kicsim? – lépett be apu a konyhába. Odaszaladtam hozzá, mire felkapott és magához ölelt.

– Szúrós az arcod! – nevettem fel, de nem figyelt rám. Észrevette a kezemben a tejes dobozt, és elvette tőlem.

– Mi ez, Pat? – kérdezte, majd összevonta a szemöldökét. – Ez már lejárt.

– Apu, ugye te is jössz velünk Lizi nénihez?

– Nem szabad semmi olyat inni, ami lejárt!

Letett, majd a mosogatóhoz lépve kiöntötte a tejet a lefolyóba. Megtörölte a kezét az egyik konyharuhában, aztán elhúzta a redőnyt.

Az ég morajlott egyet, majd zuhogni kezdett az eső.

– Még ez is! – Anya jelent meg az ajtóban. Kivett egy esernyőt a tartóból, majd meglátott, és dühösen rám szólt: – Patrícia, itt a taxi, ne ácsorogj ott!

A hajamhoz kaptam a kezem, és megcsavartam egy tincset. Vettem a lépcső felé egy pillantást, majd megkérdeztem:

– Emma is jöhet?

– Milyen Emma? – kérdezte oda sem figyelve.

A polcokon keresett valami után. Apu megfordult, és a mosogatónak támaszkodva furcsa arccal nézte őt.

– Hát Emma, a barátnőm.

– Patrícia, ne butáskodj, mennünk kell! – Előrántott egy esőkabátot, és odadobta nekem. Lehajtott fejjel felvettem, és reméltem, hogy Emma nem sértődött meg anyára. – Gyerünk!

Megragadta a kezemet, és húzni kezdett kifelé.

– De... apu nem jön?

– Még csak az kéne! – horkantott.

Hátrafordultam, és apura néztem, aki erre szomorkásan elmosolyodott, majd intett. Visszaintettem, és hozzátettem:

– Ha visszajövünk, hozok neked palacsintát! – De úgysem hallhatta.

Az eső eláztatta a hajam, és befolyt a kabátom alá is, mire a taxihoz értünk. Anya előreült, és mérgesen szólt a sofőrnek, hogy induljunk. Én a hátsó ülésre bújtam, Emma mellé, és az úton végig a vihart figyeltük.

Mikor megérkeztünk a néni házához, az ajtó már nyitva volt, ő pedig a lépcsőn várt minket. Anya szó nélkül befutott a házba, de én Emmával csak lassan mentem oda.

Köszöntem, ahogy apu tanította, majd engedtem, hogy megöleljen.

Miután Lizi néni elengedett, megigazította a kabátomat. Azt hittem, megszid, mert félregomboltam, de nem szólt semmit. Csöndben álltunk az esőben.

– Ő itt Emma – szólaltam meg, a barátomra mutatva, aki mellettem állt. – Fogsz nekünk palacsintát sütni?

Lizi néni csodálkozva pillantott Emmára, majd furcsán elmosolyodott.

– Igen. – Aztán halkán ezt mondta: – De remélem, Patrícia, hogy egy nap majd nem lesz szükséged Emmára.

Tiltakozni akartam, de amint a barátnőmre pillantottam, döbbenet láttam, hogy mosolyog. Pedig ilyet még sosem tett.

Azt akarja, hogy elváljunk? De hát ő *barátom*, pont azóta, hogy apuék összevesztek!

Akkor viszont... ha ő eltűnik, akkor kibékülnek?

Emma csöndesen mosolygott rám, az arca mintha ígért volna valamit.

– Igen, lehet – mondtam végül csendesén, és engedtem, hogy Lizi néni a házba vezessen. Ám mielőtt becsukta volna az ajtót, még hátranéztem egy pillanatra.

A vihar még tombolt, de a távolban mintha tisztább lett volna az ég. Kezdett kisütni a nap.